

NGUYỄN THỤY LONG

Dưới chân
Nón Nước

Truyện ngắn

Dưới chân Non Nước

NGUYỄN THUY LONG

dưới chân Non Nước

Nguyễn Thụy Long

Bìa: *M. C. P*

Nguồn: *Thư viện Tiểu Lùn*

**dưới chân
Non Nước**

NGUYỄN THỤY LONG

**Tuần báo NGHỆ THUẬT
số 34 * 30/4-06/5/1966**

Bãi cát lồi lõm vì những vùng cát bị gió xoáy trũng như một cái chảo khổng lồ. Những cơn lốc đến thường xuyên, nhất là vào những buổi trưa trời nắng nóng nực. Khi đó người ta nhìn rõ ràng thấy cơn lốc như một cột gió, từ ngoài biển chạy vào. Những rác rưởi cùng cát, từ mặt đất bốc lên, xoay tròn. Đồng thời những cây phi lao mọc hoang trên bãi cát cũng rít lên thú âm thanh buồn nản. Và cảnh vật bị xóa nhòa vì cơn bão cát. Rồi cơn lốc cũng đi khỏi, nó nhỏ dần, mất hút ở chân núi Non Nước.

Từ bờ sông Hàn tới núi Non Nước có một con đường nhỏ. Con đường chạy qua những trại định cư và vùng cát rộng vắng hoe. Hàng tuần có những chuyến xe nhà binh từ Đà Nẵng, vượt sông Hàn và qua con đường mòn mang thực phẩm tiếp tế cho chiếc đồn lẻ đóng chên vên trên một mồm đồi bên cạnh núi Non Nước. Đối diện với cái đồn lẻ là một xóm dân cư chuyên sống bằng nghề đục đá tạc tượng. Núi Non Nước đã cung cấp cho đám dân nghệ sĩ đó những phiến đá vân thật đẹp. Họ đẽo đục thành những cái vòng, bức tượng Quan Công, ông Thiện ông Ác. Tần tiến hơn, tượng thiếu nữ khỏa thân với cặp vú nảy nảy.

Thuộc ngôi bệt ở dưới đất, hai bàn chân quặp lấy phiến đá, mỗi nhát búa gõ nhẹ trên đầu chiếc đục sắt lại làm rơi xuống đất một mảnh đã dăm. Hai bàn

chân và bàn tay Thuộc bụi đã bám trắng xóa. Chị Tư Ân ngồi đối diện, chị để cái nón vào lòng hồ hững, thỉnh thoảng đưa lên phe phẩy nhẹ:

– Trời nóng quá!

Thuộc đục nốt một nhát, bỏ búa xuống, với tay lấy chiếc ca nước để bên cạnh, đưa lên miệng ngửa cổ nốc, một dòng nước chạy dài theo cần cổ xuống khuôn ngực mạnh khỏe, rám nắng. Chị Tư Ân vuốt những sợi tóc lòa xòa trên khuôn mặt bầu bĩnh, chị nhếch mép cười:

– Bộ khát lắm sao Thuộc?

Thuộc bỏ ca nước xuống:

– Không khát sao được, trời như vậy...

Thuộc nhìn ra ngoài trời, bãi cát xa tằm tấp, ánh nắng chói chang làm không khí trở nên ngồn ngộn. Không có một chút gió, kể từ lúc cơn lốc chạy qua. Chị Tư Ёn đưa tay lên tính đập một con ruồi bay vo ve quanh mặt chị. Chị ngửa mai cổ lên, theo dõi con ruồi làm một nút áo sát cổ bật ra. Thuộc nhìn thấy khoảng hở ở cổ lộ ra trắng nhẽ nhại, tương phản với màu da phía trên rám nắng. Nó nuốt nước bọt và thấy khát. Chiếc áo bà ba đen mốc, chật căng, bộ ngực chị vươn cao. Thuộc thăm nghĩ, chỉ một cử động mạnh nữa là chiếc nút thứ hai sẽ bật nốt. Nó sẽ nhìn thấy khoảng trống ở ngực...

Chị Tư Ёn bất chợt nhìn xuống. chị bát gập đôi mắt luống cuống của Thuộc, môi hần nở ra một nụ cười ngô nghê đầy ngượng ngập. Chị Tư Ёn cũng mím

cười, chị thấy hồi hộp, đôi mắt trở nên long lanh.

Thuộc vớ lấy chiếc tượng đang đục dở. Bất chợt chị Tư Ёn hỏi:

– Mà bao nhiêu tuổi rồi hả Thuộc?

– Mười tám!

Chị Tư Ёn nhìn lại thân hình Thuộc, thân hình rám nắng vạm vỡ. Hai bắp đùi nó căng căng như còng một con dế. Chiếc đầu nhỏ và hai vai rộng. Thằng Thuộc đã lớn. Nghĩ vậy má chị Tư Ёn thấy nóng ran lên, chị nuốt nước bọt. Chị hỏi tiếp:

– Sao mà không lấy vợ ?

– Tiền đâu mà lấy vợ, vả lại chưa hết tang má tôi.

Nhắc đến mẹ, Thuộc bỗng thấy buồn buồn. Bà cụ đã chết được trên hai

năm. Hàng chục quả bích kích pháo rớt xuống khu này vào một đêm tối trời. Như những người khác, mẹ Thuộc chết không toàn thây. Thốt nhiên Thuộc nói:

– Tôi sẽ tạc cho mẹ tôi bức tượng bằng đá vân thiệt đẹp.

Thuộc bỏ chiếc đục xuống, nó ngược mắt nhìn lên ngọn Non Nước, nó chỉ tay:

– Ở tuốt trên đỉnh kia có một phiến đá lớn và quý lắm. Tôi sẽ leo lên đó tạc, mẹ tôi sẽ hướng nhìn ra biển.

Chị Tư Ớn đã bót xốn xang trong lòng, chị nhìn theo hướng tay trỏ của Thuộc :

– Bao giờ thì mày làm ?

– Tôi phải góp cho đủ tiền để mua đồ ăn lên đó nằm cỡ một tháng.

Thuộc nói chuyện nhiều. Hấn nói về mẹ, về những ước ao không tưởng ở tương lai.

– Một bức tượng, bức tượng của mẹ tôi. Chị biết chứ, bức tượng đó sẽ nhìn ra biển. Từ xa một cây số, người ta có thể thấy mẹ tôi. Bà ở trên cao, sát với sương mù. Phiến đá kia, lớn như vậy ai cũng phải nhìn thấy hết phải không chị ?

Thuộc nói với vẻ hồn nhiên, đôi mắt hấn ngời lên. Hấn nói một cách say sưa, gần như không cần cho kẻ nghe nhận thức kịp. Hấn nói cho sướng. Xung quanh Thuộc là những bức tượng đã hoàn thành. Tượng ông Thiện ông Ác, tượng con gái khóa thân. Hấn cầm bức tượng con gái khóa thân lên tay:

– Mẹ tôi thì ốm lắm, ngực bà lép xẹp, chân tay xương xẩu, mắt bà trũng sâu.

Tôi sẽ tạc bức tượng đó, lại là bức tượng lớn nhất.

Nói xong hần cười, hàm răng đều đặn, trắng bóng lộ ra dưới vành môi mỏng. da đuôi mắt nhăn lại trông như dấu chân chim.

✱

Chị Tư Ân cởi nốt chiếc áo bà ba đen, chị vắn ngược tóc lên. Khi cúi nhìn xuống chị bắt gặp khuôn ngực trắng hồng của mình. Bụng thắt eo và đôi chân dài nở nang.

Đôi tay quờ quạng tìm chiếc gối hay mảnh chăn. Sự xôn xao đó không chừng mực, hỗn loạn, không có gì làm thỏa

mãn được cả. Hấn đã ra đi, hấn cầm khẩu súng. Đôi mắt hấn dôi ra ngoài trời.

– Anh phải đi, anh phải xả thân cho chính nghĩa, lâu lâu anh sẽ về một lần thăm em. Bao giờ có hòa bình chúng ta sẽ ở với nhau một đời.

Những lúc đó chị Tư Ёn lặng người. chị khóc, nước mắt chị chan hòa trên đôi má bầu bĩnh. Chị nghĩ mình sẽ mất chàng. Chị muốn nói rằng em không biết. Không cần biết đến những thứ anh nói, em đang mất anh. Nhưng chị Tư Ёn không nói nổi lời nào. Hấn gỡ tay chị ra. Đẩy tấm liếp rồi biến mình vào bóng tối. Chị Tư Ёn trở lại giường, dấu vết chàng còn ở đó, chăn xô, gối lệch. Hấn hiện đến như một giấc mơ rồi tan đi như sương mù trên đỉnh Non Nước. Ba năm trời, chàng di di về về lén lút với vợ mà như kẻ ngoại tình. Chàng hay giật mình khi

nghe tiếng súng nổ trên đồn. Lúc đó chàng nhắm mắt lại nói thầm: “Không có gì, mình quá lo xa”. Khẩu tiêu lên để trên đầu nằm lạnh giá, chị Tư Ёn sờ tay vào đó, rồi sờ tay lên tấm lưng trần của chồng :

– Lưng anh thì nóng hôi hổi, còn “nó” thì lạnh giá.

Một năm trời nay rồi hẳn không về. Chị Tư Ёn xốn xang, thao thức trong những đêm dài của một người chờ góa. Rất có thể hẳn đã bỏ xác ở một khu rừng nào. Chị Tư Ёn thở dài, chị nhìn lại thân thể mình. Ánh nắng buổi chiều rọi qua chiếc nhà tắm lộ thiên phủ lên thân thể chị một màu vàng nhạt. Da thịt chị thăm thẳm, mát mẻ, dờn dợn như được thoa phấn. Màu phấn vàng dịu làm những sợi lông tơ óng lên mươn mướt. Những ngón tay chị Tư Ёn lướt nhẹ trên da thịt

mình, chị tê dại, bần thần ngay chính sự vuốt ve của mình.

Chị Tư Ёn thở phào cúi xuống mức một lon nước dội lên thân thể mình.

*

Tắm rửa xong, chị Tư Ёn mặc một bộ quần áo bà ba mới. Chị ra trước thêm nhà xõa tóc hong gió. Đối diện với nhà chị là nhà thẳng Thuộc. Nó đi đâu khỏi nên đóng cửa im ỉm. Gió buổi chiều lồng lộng, hình như gió từ ngoài biển thổi vào, âm thanh phi lao reo lên vi vút. Nhịp điệu trầm bổng theo từng cơn gió mạnh nhẹ. Có lúc âm thanh rì rào và âm thầm như một tiếng thở dài. Chị Tư Ёn quá quen thuộc với thứ âm thanh đó từ bao nhiêu năm nay. Phía xa là dãy núi Sơn

Trà, nắng đã tắt, sương núi bắt đầu dâng lên. Bên cạnh xóm dân cư, chiếc đồn lẻ quốc gia đã đóng cửa, ngọn cờ vàng ba sọc đỏ phất bay. Từng tốp lính đặc công bỏ đồn, súng trên tay vào núi,

Thằng Thuộc trở về, nó đi từ phía núi xuống, tay ôm từng tảng đá, túi đồ nghề đục đá đeo chéo sang một bên vai. Thuộc mặc một chiếc áo nhà binh rách rưới, không cài nút để hở cả lồng ngực rần rỏi. Nhìn thấy chị Tư Ên, nó cười từ đằng xa. Thân hình vạm vỡ của hắn nổi bật trên nền dốc cát. Bỗng nhiên lòng chị Tư Ên lại thấy rộn lên... Không hiểu sao, cứ mỗi lần nhìn thấy Thuộc chị lại có cảm giác đó ! Sự nôn nao như một luồng điện truyền đi rất nhanh trong từng thớ thịt rồi mặt chị nóng ran lên.

Thuộc tiến tới gần, chị Tư Ên nhìn thấy đôi dép lốp xe hơi của Thuộc, rồi bắt

chân no tròn, chị ngẩng mặt lên. Thân bình to lớn của Thuộc hiện ra xũng xũng trước mặt chị. Cái cảm giác vừa thoáng qua trong đầu chị làm chị luống cuống:

– Đi đâu về đó Thuộc?

Thuộc cười, nụ cười của nó tươi tắn và khỏe mạnh:

– Tôi lên núi, tôi xem lại tảng đá, leo mệt hết sức.

– Ở đó ai bê đi mất mà sợ,

Thuộc nhìn mung lung lên bầu trời... Buổi chiều đang xuống, gió thổi mạnh làm cát bay mù mịt.

Thuộc đặt đồ nghề xuống chân. Nó hỏi rất tự nhiên :

– Nhà chị còn nước tắm không ?

Chị Tư Ên ngược lên, đôi mắt chị long lanh, tình tứ. Giọng chị trở nên ươn ướt:

– Ở trông !

– Vô tắm nhờ được không ?

Chị Tư Ên ngần ngại một chút rồi cứ gật đầu liều. Sau cái gật đầu, ngực chị rộn lên, chị có cảm tưởng sự khó chịu dồn lên tận cổ. Chị gục mặt xuống hai cánh tay khoanh trên đầu gối, Thuộc vẫn tự nhiên như không, hẩn vuốt những hột cát dính trên mặt. Khi cúi xuống, hẩn thấy chị Tư Ên gục đầu hẩn tưởng chị Tư Ên lam sao nên cúi xuống hỏi :

– Chị làm sao thế?

Chị Tư Ên lắc đầu không trả lời. Khi bàn tay của Thuộc đặt lên vai chị lay nhẹ,

chị thấy người mình run lên, chị cố gắng lắc mạnh vai:

– Không... vào tắm đi.

Giọng nói của chị nhoè nhoẹt. Thuộc nhún vai. Hắn không hiểu gì hết. Hắn mạnh dạn bước chân vào nhà, căn nhà chưa lên đèn nhờ nhờ bóng tối. Gió bên ngoài rít mạnh, những hạt cát bay vung lên quất vun vút vào tấm tường lá.

Chị Tư Ân đứng dậy đi vào nhà, chân chị như mềm ra sau mỗi bước ngẩn. Sự nôn nao dậy lên trong ngực chị đến độ hỗn loạn. Căn nhà tối dần, chị đi như lết trên nền nhà. Chị chỉ có thể tới được cái giường. Rồi chị thả rơi mình xuống. Hai bàn chân chị còn thò ra khỏi giường, đầu gối mỗi rời rã, chị cố gắng co chân lên, lăn người úp mặt xuống gối. Hơi thở của chị hình như nóng và gấp rút hơn.

Cái áo hình như chật quá. chật đến độ làm chị khó thở, thêm một nút áo thứ ba. Bộ ngực đầy đặn phanh ra, nổi bật trên màu vải đen. Chị Tư Ёn bỏ rơi tay xuống giường, gây một tiếng động khô khan. Hơi thở của chị dịu dần... Rồi chị nghe có tiếng chân từ buồng tắm bước ra. Tiếng chân đó ngập ngừng ở trước cửa nhà tắm, có tiếng hỏi của Thuộc:

– Sao không thấp đèn lên chị Tư?

Chị Tư Ёn càng thấy lòng mình rộn lên, chị không thể trả lời nổi. Chị nằm nguyên như cũ, nhắm nghiền mắt lại. Chị nghe trong sự hồi hộp từng bước chân Thuộc lại gần. Nó có vẻ ngập ngừng,

giọng nó trở nên mất bình tĩnh.

– Chị Tư bình đấy à?

Sự khó chịu như đóng băng lại phía trong lồng ngực chị, chị xoay mình nằm nghiêng.

Thuộc dừng lại trước giường Tư Ân, trong bóng tối mờ mờ nó nhìn thấy móng chị vồng lên. Chiếc quần lãnh bóng căng xuống nuốt ôm lấy chiếc đùi no tròn. Thuộc bỗng thấy cổ họng mình khô lại. Nó nuốt chất nước bọt đặc sền sệt. Nó nhìn thấy một khoảng hở trắng nhể nhại ở cổ chân, người nó rợn rã, tay chân trở nên luống cuống. Nó muốn bước ra khỏi nhà, muốn bước khỏi cái cửa chỉ cách nó khoảng ba thước. Nó nghĩ thế, nhưng rồi lý trí nó như bị một sức mạnh nào đó thu hút, đông thít sống nằm bất động ở kia. Nó ngồi phịch xuống giường. Tiếng

động mạnh không làm chị Tư Ân trở mình. Cái nôn nao kỳ dị làm tê liệt sự cử động của chị. Mặt chị nhắm nghiền, nhưng tai chị lắng nghe. Chị bất động khi bàn tay ram rám của Thuộc đặt lên cổ chân mình. Bàn tay đó run rẩy, bò lằn lằn trên lau vai ở bắp đùi. Chị Tư Ân muốn kêu lên, nhưng cổ họng chị như bị một vật gì lấp kín. Hơi thở, chị nặng nhọc, bần thần. Bàn tay Thuộc đã đặt tới vai chị Tư Ân. Nó ngập ngừng đến tội nghiệp ở đó. Nó nắm nhẹ, cánh tay Tư Ân như bị tê đi, mủi rời rã. Chị nghe rõ một lóng xương tay của Thuộc kêu rắc. Rồi bàn tay đó mạnh bạo hơn, nó lăn chị nằm ngửa trở lại.

Chị Tư Ân nằm giấu mặt sang một bên, mai tóc xõa ra che gần kín chiếc má bầu bĩnh. Sau một phút đứng lặng người vì quá xúc động, Thuộc cúi xuống, thấp

dần, hơi thở nóng hôi hổi của nó phả lên khuôn ngực. Chị Tư Ân vẫn nhắm nghiền mắt, tiếng nói chị không thoát ra khỏi cổ họng, líu ríu:

– Cái gì đó... Thuộc !

Chị Tư Ân mở bừng mắt, chị nhìn thấy khuôn mặt của Thuộc phủ đầy bóng tối.

Đôi vai rộng và mạnh khỏe. Rồi thì chị có cảm tưởng mình bị rơi bẳng vào một khoảng không thăm thẳm. Bàn tay chị Tư Ân run rẩy choãi ra trên mặt giường vúi lấy một góc chiếu. Miệng chị thều thào nói:

– Sao thế. Sao làm thế hả Thuộc?

Làn hơi nóng từ miệng Thuộc phì phào trên cổ chị. Chị mở mắt thật lớn nhìn vào khoảng tối trên mái nhà, chị

thấy mình lênh đèn rồi chim mãi xuống,
tới tận cùng sự sâu thẳm. Chị bật khóc.
Tiếng gọi của Thuộc trở nên xa vắng:

– Tư, chị Tư ơi !

✱

Hoành nằm ép mình trong bụi rậm nhìn ra chiến địa. Ở đó có những xác chết ngổ ngang, những xác thù và bạn. Trung đội Hoành lọt ổ phục kích của địch, những kẻ còn sống sót chạy thất điên bát đảo. Bây giờ chỉ còn có mình Hoành sống sót và những xác chết nằm kia, màu đỏ lôm trên cỏ. Hoành biết hẳn không thể bỏ đi trong lúc này được, quân quốc gia đang lục tìm những kẻ sống sót quanh đây. Chỉ cần một cử động mạnh, hẳn sẽ mất mạng như bõn. Vả lại trời còn sớm quá không lợi cho sự lẩn trốn.

Tiếng súng nổ xa xa chát chúa dội vào vách đá càng vang lớn hơn, Hoàn mệt mỏi và chán nản đến cùng cực, cơn đói cào cào ruột gan hần. Những người lính đi lục soát chiến địa đã quay về. Họ vác những xác đồng đội lên vai sửa soạn đi. Một người dừng nhìn vào phía bụi rậm nơi Hoàn nằm rồi nói với đồng bạn:

– Rõ ràng lúc này tao thấy một thằng chạy vào đây rồi biến luôn,

Người bạn kia gất khế:

– Mày cần nhần hoài về vụ đó, điếc con ráy quá. (Hắn chặc lưỡi) cho mẹ nó một bảng vào đó đỡ thắc mắc.

Người kia cặp khẩu tiểu lên vào nách, hần kéo quy lát, tiếng thép chạm nhau phát ra thứ âm thanh lạnh lẽo. Hoàn

nhắm mắt tự nhủ, không khéo lần này mình chết thật... Hắn chờ đợi, hắn sờ tay vào cò súng mình, ta không thể nổ súng, biết đâu bằng đạn kia lại tránh mình. Và cuối cùng hắn nằm yên chịu trận. Tiếng đạn xé gió rít lên, Hoành thấy lá cây rụng rào rào, đất bắn vung lên. Tiếng đạn dứt, một tiếng cười cất lên:

– Vừa ý chưa thằng ranh con, đó có thấy gì đâu. Nếu có nó thì nó đã hét lên khi trúng đạn hoặc bắn lại.

Người linh bị gọi là thằng ranh con vẫn hậm hực, hắn nói:

– Lạ thật! Lạ thật!

Nói xong hắn đứng báng súng xuống đất đầy vẻ bức dọc. Một người lính khác an ủi:

- Thôi đủ rồi, mà mày bắn kỹ không?
- Tôi bắn như vậy thì con ruồi cũng phải trúng đạn.
- Thôi đi, tiêu diệt được chúng mấy chục mạng là lời chán rồi.
- Còn những cái xác này thì tính sao đây trung sĩ ?
- Bộ mày tính vác luôn cả chúng nó về chôn nữa sao? Để đó, tội nó sẽ tới thanh toán sau. Mình hãy lo phần mình đi đã.

Toán lính đi khỏi, họ vác theo hai đồng đội tử thương và vũ khí chiến lợi phẩm. Chờ cho toán quân quốc gia đi khá xa và trời sụp tối Hoàn mới bò ra khỏi chỗ nấp. Hoàn lục lợi đám xác chết tìm cơm. Một vắt cơm dính máu, hăn bẻ chỗ có máu vắt đi, nửa kia nhét

vội vào miệng nhai nhồm nhoàm. Ăn xong Hoành ra vũng nước gần đó vục mặt xuống uống. Nước tanh ngòm.

Bóng tối dần dần buông xuống con đường mòn. Những xác chết vỡ đầu bể ruột, nằm rải rác, những bàn tay giơ lên như muốn níu lấy một cái gì vô hình quanh đầu đây trong giờ lâm chung, có bàn tay còn nằm nguyên một cọng cỏ, đôi mắt trợn trừng. Hoành ôm lấy mặt, buổi chiều nay sao hắn thấy quá cô đơn. Hắn chán ngán đến cùng cực. Hắn muốn buông súng, tất cả đối với hắn đều trở nên vô nghĩa. Ta hãy trở về, sống yên ổn một nơi. Hắn nghĩ đến nàng, cô vợ trẻ sống ở dưới chân núi Non Nước. Một năm rồi Hoành không về thăm vợ, chiến tranh liên miên không có một giây phút ngơi nghỉ.

Hoành đứng dậy, kéo lê cây súng trên đất. Gió đêm lạnh giá, Hấn nhận định phương hướng, mình có thể vượt qua con dốc này để tới bãi cát rộng. Hai chục cây số chứ mấy. Hãy trở về rồi tính sau.

Hoành ngoái lại nhìn những xác chết lần cuối cùng. Hấn thở dài. Từ biệt nhé ! Hoành bước đi lòng mênh mang buồn. Hơi đất xông lên lạnh giá, từ xa vẳng lại tiếng chim đi ăn đêm kêu lên những âm thanh rời rã, âm thanh vang vang trùng điệp chìm vào bóng tối khu rừng.

Khoảng nửa đêm Hoành tới địa phận Non Nước. Hấn cẩn thận đi vòng xa cái đồn lẻ. Bãi cát vắng hoe, gió vì vèo thổi trong hàng phi lao mọc rải rác khắp nơi. Đứng trên đụn cát cao Hoành nhìn xuống ở dưới đó là thôn xóm. Nàng ở đó chắc đang an giấc, Hoành men theo từng

gốc cây cẩn thận tiến dần về nhà. Tất cả điề yên lặng. Chiếc đèn pha trên đồn lẻ lâu lâu lại quét một vệt sáng dài vào chân núi. Một tràng đạn nổ vu vơ. Hoành nằm nép xuống cát. Không có gì đáng lo ngại cho lắm. Hoành tự an ủi, hắn đưa tay lau chùi mặt.

Cẩn nhà Hoành ở kia rồi, cẩn nhà tối om. Hắn sờ tay vào túi, chiếc đèn pin còn đó. Trước khi băng ngang đường, Hoành cẩn thận nhìn ngó khắp nơi. Ở hay, cái nhà không gài cửa, Có gì xảy ra chẳng? Bên trong im lặng, có tiếng ngáy đều đều. Bên ngoài gió nổi lên đìu hiu. Hoành đẩy nhẹ cánh cửa, chòng mũi súng vào trước. Không có ai lên tiếng. Hoành bật đèn pin, ánh sáng lóe lên quét nhanh quanh nhà rồi dừng lại ở phía giường. Hai thân hình nằm ôm nhau ngủ say sưa. Hoành nhận ra vợ mình. Hắn nghiêng răng hừ

một tiếng. Ánh đèn vẫn rọi vào chỗ đó, mũi súng chong lên, tiếng cơ bấm kéo đến xoạch một cái đây về giận dữ:

– Gớm thật.

Chị Tư Ân và Thuộc thấy động vùng dậy, ánh sáng làm cả hai chóa mắt, Hoàn giận dữ hung. Hắn gầm lên:

– Các người gớm thật, a thằng ranh con.

Thuộc che tay lên mặt, người nó choáng lên, hắn nhìn thấy mũi súng đen ngòm, nó không nhận diện nổi kẻ đối diện vì khuôn mặt hắn lẫn vào bóng tối sau ánh đèn, Chị Tư Ân hỏi thất thanh:

– Ai đó!

Vừa hỏi chị vira kéo mền phủ lên người. Mạch máu trong cơ thể Hoàn

chạy rần rần, hấn trở nên tức giận đến cực độ:

– Tao đây, thằng chồng mày đây!

Chị Tư Ёn run lên. Cả hai đều bị bít lối thoát thân, Mũi súng đen ngòm chĩa về phía đó. Một phút yên lặng trôi qua, sự việc bất ngờ quá làm Hoành không nói thêm được một câu nào. Chỉ có tiếng răng hấn nghiền vào nhau. Chị Tư Ёn thì rên rĩ, tất cả đều rành rành ra đó, chị ứa nước mắt. Bất ngờ Thuộc nhẩy vùng lên về phía Hoành, ánh đèn pin tắt phụt, cây súng văng khỏi tay hấn. Sau khi đập ngã được địch thủ. Thuộc nhẩy ra khỏi chiếc cửa mở sẵn. Hấn vùng chạy ra ngoài đường. Hoành lăn đi một vòng vô lại khẩu súng, hấn chỉ kịp nhònm người dậy giương súng lên bóp cò. Tràng đạn nổ chát chúa, lửa phụt ra khỏi nòng thành một tia lửa dài.

– Ôi trời.

Bóng thẳng Thuộc nhảy dựng lên rồi ngã sấp mặt xuống cát. Cánh tay phải giơ lên, đầu ngẹo sang một bên. Bàn tay chơi với một khắc rồi cứng đơ. Chị Tư Ên từ trong nhà nhảy xổ ra, chị vượt luôn qua mặt tên chồng bất chấp nguy hiểm. Chị ôm chầm lấy cái xác còn đang chảy máu xối xả.

– Thuộc ơi! Thuộc ơi!

Chị úp mặt vào thân hình nhầy nhụa, máu còn nóng tanh ngòm. Tấm lưng chắc nịch của nạn nhân giờ đây đã bể nát.

Ánh đèn pha từ trên đồn lẻ quét xuống, dừng lại ở chỗ hai người. Hoàn hảo kéo le khẩu súng hết đạn ra đứng nhìn hai người. Hắn lăm bằm, lần này thì là

không thể thoát được. Bóng hắt đổ dài trên cát, vắt ngang vũng máu nạn nhân. Tiếng chân người chạy rầm rập quanh đầu đó. Ngót một tiểu đội lính đặc công từ bia rừng kéo vào. Họ siết chặt vòng vây quanh ba người. Những mũi súng chĩa ra:

– Giơ tay lên!

Hoành buông rơi khẩu súng xuống cát, hắt nói:

– Tôi xin hàng!

Một người trong toán hết đồng bạn:

– Coi chừng mặt sau, đồ ngu.

Hoành nói với vẻ chán nản:

– Chỉ có mình tôi thôi.

Hai người lính nhảy đến, kèm mũi súng vào lưng Hoàn. Hoàn cúi xuống nhìn vợ và thằng Thuộc rồi ngẩng lên nhìn trời. Đôi mắt hắn dừng lại ở đầu núi.

Cánh tay của xác chết vẫn giơ lên như muốn níu lấy một cái gì. Gió vẫn thổi mạnh và âm thanh phi lao vẫn reo lên không ngừng. Phiến đá vẫn còn nguyên trên đỉnh núi Non Nước. Thuộc đã chết không ai nghĩ đến chuyện tạc một pho tượng nhìn ra biển cả bao la.

